

Сава Капия, подъ жгъла на днешната Бѣлградска митрополия. Чувството на „народностъ и вѣра“ заговорва у него и той рѣшава да напустне турцитѣ и прибѣгне къмъ сърбитѣ: И наистина, прѣзъ една нощъ, заедно съ свои другари българи, избѣгва въ сръбския лагеръ при *Мокрий Джбѣ*. Турцитѣ, уплашени да не би слѣдъ това бѣгство да послѣдва сръбска атака, освѣтяватъ Бѣлградъ съ ракети и до сутринята все се чували топовни залпове. Това било прѣзъ Септемврий 1806 г. Именно прѣзъ това време Кара Георги замисля прѣвземането на самия Бѣлградъ. На помощъ му се явява *Конда*, който вече е познавалъ вътрешността на крѣпостта. Съгласно плана на *Кондата*, Кара Георги разпрѣдѣля сръбскитѣ сили (18,000 души съ 20 топа) на нѣколко отдѣления подъ разни водители срѣщу съответнитѣ врати на крепостта, като Стамбуль-Капия, Варошъ-Капия и т. н. Атаката трѣбвало да стане едноврѣменно отъ всички капии, и то на 30 ноември, на връхъ Св. Андрея, когато турцитѣ имали своя курбанъ байрамъ (1806 г.). *Конда* е познавалъ много добръ турцитѣ и крепосттъ и затова самъ съ Узунъ Мирко и още шестима отбрани юнака се наелъ да прескочи стѣнитѣ ѝ при важната *Сава-Капия*, да я отвори и пустне прѣзъ нея възстаницитѣ. *Конда* трѣгва напрѣдъ, а слѣдъ него сж вървели Милой Петровичъ и самия Кара Георги съ своитѣ отряди. Миналъ е крѣпостния окопъ отгоръ Сава-Капия, между двѣ караулници, отъ дѣто се опжтва за самата капия. На пжтя си срѣща турски караулъ и билъ запитанъ отъ тѣхъ: „кой е“?, но *Конда* на чистъ турски езикъ отговорилъ: „азъ съмъ, кардашъ, съ момцитѣ на Узунъ бей“. (Послѣдния е билъ карджалийски вождъ, на помощъ на Турцитѣ). Стражата безъ да подозира нѣщо, отминала ги. *Конда* продѣлжилъ пжтя си и безъ шумъ се прѣхвърля прѣзъ стѣнитѣ на *Сава-Капия* и самъ съ ятагана си посича двамата Турци, които я вардели, а съ брадвата на другаря си Сремацъ строшилъ ключа ѝ. Отъ тѣй дигнатия шумъ се пробуждатъ останалитѣ турци и се нахвърлятъ къмъ капията, но късно. Въ мрачината, защото това било прѣди съзоряване, се произвежда страшна рѣзня. *Конда* билъ раненъ на четири мѣста, Узунъ Мирко — на двѣ, а останалитѣ имъ другари, съ изключение на нѣкой си Младенъ, били посѣчени на мѣстото. Милой и Кара Георги пристигатъ и нахълтватъ въ крѣпостта прѣзъ тѣй отворената вече Сава Капия. Сжщото направя и „князь“ Сима прѣзъ Варошъ — Капия. При зора, вжтрѣ въ крѣпостта става кръвопролитенъ бой, въ който Турцитѣ, тѣй изненадани, не можели да отстоятъ.

Конда е билъ тѣй злѣ раненъ, че не е можелъ да се държи на краката си и падналъ, слѣдъ което билъ изнесенъ на ржцѣ отъ четницитѣ на Милой и отведенъ въ Сръб-